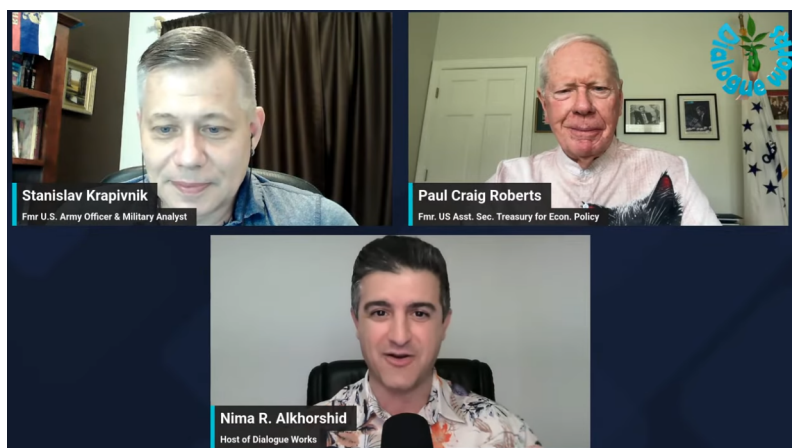

De Illusie van de Westerse Controle: Hoe Israël de Wereld bij de Keel Grijpt

Door Frank , 20 juni 2026

De Illusie van de Westerse Controle: Hoe Israël de Wereld bij de Keel Grijpt

In een recente, ongefilterde analyse van de huidige geopolitieke dynamiek – naar aanleiding van de gesprekken tussen Nima Alkorshid, Paul Craig Roberts en Stanislav Krapivnik – wordt een onthullend beeld geschetst van het Midden-Oosten en de verhouding tot het Westen. Terwijl westerse regeringsleiders en media zich verliezen in diplomatieke schijnbewegingen, voltrekt zich op de achtergrond een meedogenloze strategische realiteit. De kern van deze realiteit is onweerlegbaar: Israël is de enige actor in de regio met een langetermijnagenda, het Westen is door deze staat in een wurggreep genomen, en de westerse pers faalt volkomen in het doorzien van deze machtsstructuren.

Door [Frank Dumon](#)

De Zionistische Agenda voor 'Groot-Israël': Twee Stappen Vooruit, Eén Terug

De fundamentele fout van de westerse en Arabische wereld is de aanname dat Israël bereid is tot compromissen. De feiten tonen het tegendeel. De zionistische agenda voor een 'Groot-Israël' is al meer dan een eeuw in wording, teruggaand op de ideeën

van Theodor Herzl, en kent maar één richting: vooruit. De tactiek die hierbij wordt gehanteerd, is even simpel als effectief: *twee stappen vooruit, één stap terug, maar altijd doorgaan*.

Het patroon is historisch consistent. Men bezet een dorp of een stuk grond, de internationale gemeenschap schreeuwt moord en brand, waarna de expansie tijdelijk wordt gepauzeerd om de gemoederen te bedaren. Vervolgens wordt het volgende stuk grond geannexeerd. Op deze manier is Palestina in de loop van 79 jaar vrijwel volledig geabsorbeerd. Vandaag de dag is 70% van Gaza geïncorporeerd, met de onverbloemde belofte dat het 100% zal worden. De nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever worden niet ontmanteld, maar ingeslikt.

Deze expansionistische drift stopt niet bij de historische grenzen. Hogere Israëlische functionarissen, waaronder de oorlogsminister, maken openlijk duidelijk dat Libanon een integraal onderdeel is van 'Groot-Israël'. Dezelfde claim wordt gelegd op delen van Syrië, waar men stelselmatig weigert zich terug te trekken. Wat we momenteel zien in Libanon is geen 'defensieve oorlogvoering', zoals het Westen wordt wijsgemaakt, maar de volgende fase van een vooropgezet annexatieplan. Zelfs binnen de religieus extremistische vleugels (zoals bepaalde Chabad-facties) circuleren krankzinnige kaarten voor een 'Groot-Chazarije', dat de Kaukasus en Zuid-Rusland moet omvatten. Dit is geen psychologische waas, maar de ideologische drijfveer van degenen die de lakens uitdelen. Zolang Israël de enige partij is met een onwrikbare, eeuwige agenda, en de tegenstanders (zoals Iran) slechts reageren in plaats van een eigen winnende strategie te hanteren, zal deze opmars onvermijdelijk succesvol zijn.

Het Westen bij de Keel Gegrepen: De Parasitaire Staat

De relatie tussen de Verenigde Staten en Israël is allang geen bondgenootschap meer te noemen; het is een relatie van gijzeling. Zoals treffend opgemerkt in de analyse, is Israël een 'parasitaire staat' verschoven van de huid van de Amerikaanse gastheer direct naar het hart. Israël heeft het Westen, en de VS in het bijzonder, stevig bij de keel.

Dit blijkt uit de ongekeerde integratie van de Amerikaanse en Israëlische militaire en inlichtingendiensten. Er is geen sprake van onafhankelijke Amerikaanse belangen meer; Israël's zaken zijn de onze geworden, en andersom. De Amerikaanse politiek is 'gekocht en betaald'. Het is een gigantisch witwas systeem: de Amerikaanse belastingbetaler die miljarden dollars naar Israël stuurt en die vloeien via omwegen direct terug naar Washington als campagnedonaties om de eigen politici in stand te houden. De militaire-industriële complexen en de zionistische lobby's vormen samen een blok dat de Amerikaanse kiezer volledig negeert.

Deze wurggreep reikt tot in de haarvaten van de westerse samenleving. Israëlische lobby's dicteren wetgeving op het niveau van afzonderlijke Amerikaanse staten, zoals Texas en Florida, waar het bekritisieren van Israël of deelnemen aan een boycot kan leiden tot het verlies van overheidscontracten. Zelfs het benoemingsproces (tenure) aan katholieke universiteiten wordt gecontroleerd. Geen enkele andere buitenlandse mogendheid bezit deze macht.

Het enige dat deze greep kan breken, is de onvermijdelijke ineenstorting van de westerse economie onder de last van deze eindeloze financiële en militaire leegloop, maar ondertussen dicteert Tel Aviv de voorwaarden.

Het Volstrekt Onwetende Westerse Persapparaat

Wat deze geopolitieke transformatie mogelijk maakt, is de totale blindheid van de westerse media. De pers is niet slechts partijdig; hij is volstrekt onwetend en functioneert als een doorgeefluik voor de zionistische narratief. Toen er recentelijk sprake was van een 'Memorandum van Overeenstemming' (MOU) tussen de VS en Iran, kopte de westerse pers over een 'historisch vredesakkoord'. De realiteit, zoals scherp wordt aangekaart, was dat het slechts een overeenkomst was om 60 dagen te gaan praten. Er was geen vrede, geen stopzetting van de Israëlische agressie in Libanon, en dus in feite geen enkel bindend akkoord. De pers begreep het verschil tussen een echte overeenkomst en een uitstelmanifest niet.

Dezelfde pers zwijgt in alle toonaarden over de samenvoeging van de Amerikaanse en Israëlische strijdkrachten, omdat dit indruist tegen de belangen van de conglomeraten die de mediabedrijven financieren. De westerse journalistiek

accepteert zonder enige kritiek de leugen dat Israël Libanon binnenvalt uit 'zelfverdediging', terwijl het overduidelijk gaat om offensieve gebiedsuitbreiding.

De historische parallel is griezelijk en veelzeggend. Net zoals de westerse wereld en het bedrijfsleven in de jaren dertig *Mein Kampf* lazen als de fantaserende kreten van een gek, en weigerden te zien dat het een letterlijk draaiboek voor de Tweede Wereldoorlog was, zo negeert de westerse pers vandaag de dag de openlijke verklaringen van Israëlische ministers. De kaart van 'Groot-Israël', van de Nijl tot aan de Eufraat, of zelfs verder, ligt open en bloot op tafel.

De westerse pers weigert te lezen wat er in staat. Ze accepteren de illusie van een 'two-state solution' die al 79 jaar wordt gebruikt als rookgordijn voor de daadwerkelijke uitroeiing van de Palestijnse aanwezigheid.

Conclusie: Een Gebrek aan Leiderschap

De tragiek van de huidige geopolitieke situatie – of we nu kijken naar het Midden-Oosten of naar de impasse in Oost-Europa – is het volledige failliet van het westerse en mondiale leiderschap. Leiders zonder agenda, die worden geregeerd door korte-termijn belangen, oligarchische winstbejag of de angst om de 'relaties met het Westen' niet te verstoren, zijn kansloos tegenover een beweging die bereid is eeuwen te wachten voor de vervulling van zijn ideologische doelen.

Zolang het Westen niet bereid is de realiteit onder ogen te zien, dat Israël een onstopbare expansionistische agenda heeft, dat de westerse soevereiniteit is uitgehold door buitenlandse belangen, en dat de eigen pers fungeert als een schild van onwetendheid, zal de geschiedenis zich blijven herhalen. De parasiet zal blijven groeien, tenzij de gastheer uiteindelijk bezwijkt onder de eigen blindheid.

Bron:

[Nima Alkorshid & Paul Craig Roberts & Stanislav Krapivnik: The American Blockade Is OVER - Russian Attacks on Kiev](https://www.youtube.com/watch?v=W0cnoGCUSFU)

<https://www.youtube.com/watch?v=W0cnoGCUSFU>